

бота та е въ това че на параходы тѣ, наедно съ поклонници тѣ, ся приближавхъ до св. Горж и жены, и макаръ да ги не пускхъ до брѣгъ тѣ, нъ се пакъ тѣ съ твърдѣ близо до този брягъ, и може да ся видятъ отъ мѣнастырѣ тѣ. Купове отъ наши тѣ скитници, кои отивхъ въ Іерусалимъ по Солунскый тѣ пѣтъ, никѣкъ не щхъ да разберхъ, че калугеры тѣ ся боить отъ тяхъ, и при сичко, тѣ пакъ нехъ да ся поклонятъ на мѣстна тѣ святина. „Дядо! отче!—викхъ тѣ изъ цяло гърло, като ся патрупхъ врѣхъ кувертъ тѣ на пароходъ тѣ,—дайте ны баремъ мѣнечко отъ св. горскъ тѣ земя за споменъ! Проводете ны броеници, дядо! и пр.“ Калугеры тѣ ся прислушхъ на тѣзы викове и не знаятъ кѣдѣ да ся дѣнхъ отъ искушенія та По някога бабы тѣ дълго време стоятъ предъ мѣнастырѣ тѣ, молятъ ся, умиляхъ ся и най послѣ съ пискливы гласове наченхъ: „Подъ твою милость“ или: „О! Всенетая Мати!—И звѣнти бабскый тѣ пискъ надъ пустинны тѣ св. горскы хълмове, самый тѣ въздухъ ся отравя отъ искушеніе и съ страхъ ся молятъ отшельници тѣ, като бягхъ въ дълбочины тѣ на келіи тѣ си

Жены тѣ пѣятъ!!—шепхъ си калугеры тѣ. Някои ся крестятъ, нъ мнозина, гонены отъ бѣсъ тѣ (дьяволъ тѣ), събирхъ ся на чердаци тѣ, и отъ тамъ си напругхъ сичко то зрѣніе за да видятъ нѣщичко. Видятъ тѣ отъ далечъ само пѣстра масса отъ разноцвѣтны парцалы, и няколко главы, кои то ся мърдхъ, привързаны съ кърпы, нъ св. горското въображеніе е силно: то довърша останало то Такава е демонека та тази сила!

Освѣнхъ тѣзы случаи, кои то нарушавхъ тишинъ тѣ на Св. Горж, има юще и други, неключителны случаи, кои то съ твърдѣ тежки за тамшны тѣ братія. Азъ особенно помня единъ такъвъ случай, а